

Marokko-drøm.

Marokko-drøm.

En stille vintermorgen med isglimmer på træer og buske. Anna står ved vinduet og prøver at fremkalde sig sidste nats mærkværdige drøm for sit indre vindue.

Anna burde have tændt lyset kl. 03 om natten og have skrevet brudstykkerne fra drømmen ned på det papir som lå på det lille overfyldte natbord. Hun orkede det ikke, sengen var dejlig varm og man kunne velsagtens huske billederne til næste morgen. Ak ja huskeren var ikke hvad den havde været. Hjernen måtte lige varmes op med endnu en kop dejlig kaffe. Kaffebønnens opfinder burde have haft en eller anden statuette, Bodil eller Nobel-prisen.

”Jo en lille dreng løber helt alene igennem det hede ørkensand. En stærk blæst hvirvler det røde sand op til store bølger, der så fejer hen over himlen. Drengen forsøger at løbe fra de store sandhvirvler, men kan ikke se en hånd for sig. Han får sand ind i øjne, næse, mund og ører. Sandet føles som sandpapir på hele kroppen, og det er svært for den lille purk at trække vejret.

Han er helt alene, efterladt og bange. Han ved knap nok om det er en ond drøm han er havnet i eller hvad. Han ved jo ikke engang hvem han er. Han husker intet fra før det her, og for den sags skyld ved han heller ikke hvordan han er havnet her. Han prøver bare med de sidste kræfter at løbe fra den høje mur af sand, som er ved at tårne sig op over og begrave ham. Men han kan næsten ikke flytte fødderne, det er som at løbe i vand. Han har ikke længere kræfter til at tænke, tårerne løber ned over hans kinder og sandet klistrer i ansigtet. Pludselig får han øje på nogle klipper lidt længere fremme. Der søger han hen for at finde ly for sandstormen og for ikke at blive rullet over ende af den.

Der er andre som har søgt ly der. En hel flok vilde heste, hvor de så end er kommet fra. Det her er ikke et sted for heste at være. De fortsætter da også videre ind mellem klipperne. En næsten sølvfarvet hest bliver dog tilbage, kun et par meter fra ham. Han står med siden til, og hesten sparker lidt i det løse sand. Nu kan han mærke dens hoved tæt ved sit. Han rækker armene bagud og mærker dens varme hals. Han er ikke bange for den, men det burde den da vel være, en vild hest og et menneske midt i en ørkensandstorm. Det var et værre rod det her.

Nu kunne han fornemme at den blev urolig. Drengen tager en hurtig beslutning. Han sætter det ene ben på klippeafsatsen og svinger sig op på hestens ryg, og holder godt fast i den kraftige manke. Måske er det ikke første gang han sidder på en hest. Han ved det ikke. Han må have slået hovedet siden han ikke husker noget som helst længere. Han er så ulykkelig, så afmægtig og kan ikke engang skride det ud af kroppen. Trætheden er enorm, det eneste han lige nu formår, er at lukke øjnene og at klamre sig til manken og ellers ikke se eller sanse noget omkring sig. Hesten sætter i trav.

Er der gået minutter, timer, da hesten pludselig standser ved noget der ligner en lille oase, eller er det endnu en fæl drøm, et fatamorgana. Nej det er virkelig nok. Sandstormen har lagt sig. Han er på en lille grøn plet midt i ørkenen. Her er vel ikke

Marokko-drøm.

andet end et par kakteer, oliventræer og lidt græs rundt om en lille ubetydelig og næsten udtørret og tilsølet brønd. Hesten stiller sig roligt under et oliventræ, og den virker ikke spor træt eller frygtsom. Drengen slipper manken og rækker ud efter en håndfuld oliven. De er som små himmerrigs-mundfulde. De mætter og først og fremmest slukker de tørsten. Han må jo kende disse frugter siden han tør spise dem. Hesten gnaver lidt i træets fugtige bark.

Selv nu hvor sandstormen i mellemtiden har lagt sig og man kan se lidt længere end en hånd foran sig, aner drengen ikke hvor han er. Han er ør, svimmel og føler sig helt forslået over det meste af kroppen. Hesten, der kom ud af det blå, har reddet hans liv indtil videre, og han føler sig helt tryk ved den. Den er også den eneste spinkle livline han har lige nu. Han lægger sine arme om dens hals og hvisker en stor tak ned mod dens ører. Den synes også at være helt tryk ved ham og rokker lidt med hovedet. Nu melder trætheden sig for alvor, så han glider ned fra hestens ryg og ruller sig sammen under træet. Han har ikke flere kræfter til at tænke over noget som helst, og falder i dyb søvn. Hesten står med hovedet bøjet hen over drengen og sover stående. Den rokker sig ikke ud af stedet.

Nattens kulde sænker sig over dem, men det mærker de ikke noget til for bare udmattelse.”